

vil gjøre, at vi bestandig maa være paa Experimentets Bane og aldrig faae den Fasthed og Sikkerhed, som jo navnlig ved Forsvarsvæsenet er en absolut nødvendig Betingelse for at kunne stole derpaa eller faae al den Nytte deraf, som Landet har Ret til at fordræ. Naar vi se hen til Vædringsforslaget, saaledes som det foreligger, saa kan jeg være enig med den sidste ærede Læser i, at der er Punkter, hvor vi kunne komme til Tilnærmelse med hinanden, og hvor vi ved gjensidig Smødekommehed maa se at kunne faae et Resultat. Der er jo egentlig kun 3—4 Differentpunkter, hvori vi skulle os fra hinanden; men det er ganske vist nogle Punkter af saa stor Betydning og Vægt, at jeg for mit Vedkommende aldrig vil kunne gaa ind paa det fra den modsatte Side foreslaaede, og deriblandt er da navnlig det Væsentligste det, der angaar Uddannelsen af Befalingsmændene. Naar vi se hen til den Maade, hvorpaa Befalingspersonalet hidtil er blevet uddannet, saa ere vi jo naaede saa vidt, at vi have faaet et Befalingspersonale, vi kunne bruge. Med Hensyn til Søofficersskolen har det, skjøndt de Principer, der i sin Tid bleve indførte, vakte en Del Modstand, dog vist sig, at Tilgangen dertil har været saaledes, at jeg tror, den fra alle Sider maa erkjendes for at være tilfredsstillende. Men vil man nu sige: Vi kunne indskrænke Uddannelsesstiden og saa stille større Fordringer til den Forberedelse, der fordræes for at træde ind i disse Skoler, saa tror jeg, at man derom kan bruge Udtrykket: Man kommer ind paa Experimentets Bane. Der har tidligere ved mangfoldige Leiligheder altid været fremhævet, at de Rundsfæber, man erhverver sig omkring i de forskjellige Skoler, skal man ikke søge at bibringe Eleverne paa særskilte Dannelsesanstalter, hvor de forskellige Retninger, som gjøre sig gjældende ved de Examiner, som de tage senere i Livet, hvad enten det er Militær- eller Civilestaten, ikke ere repræsenterede. Jeg kan saaledes ikke gaa ind paa det nu foreslaaede nye Princip, og naar f. Ex. den Fordring bliver opstillet for Officersskolens Vedkommende, at Aspiranter, for at komme ind paa den, skulle være færdige med hele Navigationen, tror jeg virkelig, at det er at gaa for meget ind paa Jagdannelsen, selv om der er Styrmandsskoler omkring i Landet, hvor Sigt kan præstæres. Det Maal, vi skulle arbejde til, er at gjøre dem til Officerer, med hvis Uddannelse vi kunne være tilfredse, og naar Uddannelsen skal tilfugte en høiere Udvikling, tror jeg, at det er nødvendigt, at den faar et saa dygtigt Grundlag fra Først af, at man kan bygge videre paa det. Der er et andet Punkt med Hensyn til Skoleuddannelsen, som ikke tidligere har været fremhævet, og som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Det er almindelig erkjendt, at Befalingspersonalet ikke alene ved Søværnet, saaledes som det er for Diebliffet, men ogsaa

saaledes som det stiller sig her efter Lovforslaget, er indskrænket til det Minimum, som maa anses for at være i allerhøjeste Grad nødvendigt til Uddannelsens og Tjenestens Bestribelse i det Hele, men vil man gaa til at lave Tilgangsstkolen af Underofficerer saaledes, at man siger: „Vi uddanne ikke Underofficererne færdige her, men for at blive Underofficer skal han endnu gjøre Tjeneste i mange Aar ved Bærnet“, saa uddanner man ikke et Befalingspersonale, der kan udfylde den Tjeneste, man forlanger af det, og naar man paa den anden Side gaar hen og stiller den Fordring, at man vil have en etaarig Uddannelse, altsaa en langt større Indskrænkning, tror jeg, at man vil støde paa den Vanskelighed, at Bærnet selv vil have Personel nok til at uddanne disse Folk, og under alle Omstændigheder er en Del af vore yngre Underofficerer ikke saa vidt fremme, at de kunne træde op med den Sikkerhed, som udfordres for at være Lærere for et saa stort Personale. Som sagt, der er mange Ting, hvori jeg maatte kunde slutte mig til den ærede sidste Læser, naar jeg i andre Retninger kunde vente Forandringer gennemførte og da navnlig med Hensyn til hele Uddannelsen saavel af Underofficerer som af Officerselever, hvilket jeg tror er det væsentligste Punkt. Med Hensyn til Fortafdelingen staar jeg paa samme Standpunkt som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, der talte før, og kan ikke godt høre mig der. En Del af Mandskabet har tidligere haft en etaarig Uddannelse. Hvorvidt det fremdeles kan gaa, skal jeg ikke indløbe mig paa, men en saa stor Masse forekommer det mig aldrig i saa kort Tid kan faae en fylldig Uddannelse.

Marineministeren (Saffner): Det ærede 2de Medlem for 10de Kreds faae en Hindring for dette Lovforslags endelige Tilendbringelse i en Udtalelse, som skulde være fremkommen fra mig, da denne Sag var til Behandling her i Thinget i forrige ordentlige Samling, forsaavidt jeg maatte fastholde den Anskuelse, jeg den Gang havde udtalt. Jeg tror, at den ærede Landssthingsmand har tillagt mig en Udtalelse, som jeg ikke har brugt.

Jessen: Det glæder mig, at jeg har taget fejl, idet jeg har forstaaet eller opfattet den høitæredede Ministers Stilling saaledes; det er maatte med Urette, at jeg har gjort det, og det glæder mig ganske overordentlig, at jeg har haft Uret i den Henseende, da mit Haab om denne Sags videre Fremgang og endelige Afslutning derved er bleven større.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved